

ရှင်မြတ်နိုး

သမုဒယသူရဲကောင်း

အခန်း (၁)

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိတော့ဘူး... စဉ်းစားလို့ လည်း မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေ တာလဲ... ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ မင်းကို တိုက်မိတာပဲမိန်းကလေး... မင်းက ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ ချော်လဲတာ လေ... ကိုယ်အရှိန်သတ်လိုက်နိုင်လို့ ပေါ့၊ မင်းခေါင်းတော့ နည်းနည်းထိထားတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်လား...”

“မင်းနာမည် မှတ်မိလား”

“ရှင်...”

“အင်း... မှတ်မိတယ် ငွေခရ...”

“ငွေခရ”

“အင်း”

“မင်းဘယ်မှာ နေလဲ... ညအချိန်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်မှာ ပြေးနေရတာလဲ”

သူမသတိရပါပြီ။

ညအချိန်မတော် လမ်းမပေါ်ပြေးရတာက ပထွေးကြောင့် ။

အမေ့ကိုလည်း ရိုက်နှက်ပြီး ငွေခရုကိုပါ စော်ကားဖို့ ကြံစည်၍ သူမ ရုန်းကန်ထွက်ပြေးလာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အခု သူမရောက်နေတာက သူမအထင် သူဌေးကားနဲ့ တိုက်မိတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

“ဘုရားရေ... ခရုကံကောင်းတာပဲ၊ သူဌေးကားနဲ့ မှ တိုက်မိတယ်၊ ငါ အတိတ်မေ့ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဘဲ၊ နေစရာလည်း မရှိဘူး... အိမ်ပြန်ရင်လည်း ပထွေးလက်စာမိလိမ့် မယ်၊ ဟုတ်တယ်... ငါအတိတ်မေ့ပစ်ရမယ်၊ ဒါမှ ငါ့ဘဝလုံခြုံမှာ ပါ”

ခရု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

သူမဘဝမှာ မှီခိုအားထားရာမရှိပေ။ အရက်သမားပထွေးရဲ့ လက် တွင်းမှ လွတ်မြောက် အောင် အမြဲတမ်း အထိတ်တလန့် ရှောင်ကွင်းနေ ခဲ့ရသည်။ ။ မထူးတော့ပါဘူး။ ဒီမှာ အိမ်ဖော်အဖြစ်ပဲ နေရနေရ ငွေခရု နေဖို့ ပဲဖြစ်သည်။ ။

“ငွေခရု”

“ရှင်”

“တခြား ဘာမှတ်မိသေးလဲ... မင်းမိဘတွေ မင်းနေတဲ့ နေရာ...”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်မှာ နေတာလဲ.. အောင်မယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ တကယ်မရတော့တာပါ”

“အင်းလေ... မင်းက ခေါင်းထိထားတော့ လောလောဆယ် ဘာမှ စ ဉ်းစားဘဲ အနားယူလိုက် ပါ ငွေခရု... ကိုယ့်နာမည်က မြတ်သုတ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ နော် ငွေခရ... ဒီတိုက်ကြီးက ကိုယ်ပိုင်တာပဲ
... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လော လောဆယ်တော့
မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပေးထားပါမယ်... မင်းမှာ တခြားဒဏ်ရာရော ရ
ထားတာရှိ လား”

“ဟင့်အင်း... ခေါင်းပဲထိတာပါ”

“အား... ကျွတ် ကျွတ်၊ ခေါင်းတွေတအားမူးတာပဲ... ခရ အိပ်လို့ ရမ
လားဟင်”

“အိပ်လေ... ရတာပဲ၊ မင်း ဒီမှာ နေလို့ ရပါတယ်၊ ကိုယ့်မှာ အစ်မတ
စ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ... မမသွင်သွင်သော်တဲ့ ... အခု မန္တလေးမှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမြတ်သုတကို ကြည့်ရတာ ရိုးသားဖြူစင်သူဟု ထင်သည် ။

ခရ မှားသွားပြီလား။

အမှန်အတိုင်းလည်း ပြောမပြရဲ။

သူမကို ပြန်ဆိုလျှင် ပြန်စရာမှ မရှိတာ။

ရပထွေးက အရက်သမား လူယုတ်မာ။

အမေ့ကို အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ ရိုက်နှက်တတ်သည် ။ ပထွေး
က ခရကို ကြံစည်ဖို့ အမြဲ ကြိုးစားနေတာပါ။

“ငွေခရ... မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကွာ၊ အသာလေး မှီ န်းနေ
လိုက်ပါ၊ တဖြည်းဖြည်း မှ စဉ်းစားနော်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်သွားပြီ... မင်းကိုနှောင့်ယှက်မဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ စိ

တံမပူပါနဲ့ ... အိပ်တော့ နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကိုမြတ်သုတက ယုံလွယ်တာပဲ။ သူမက လိမ်ညာပြောလိုက်ရတာ စိတ်ထဲမှာ မလုံမိ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ခရုမှာ တခြားယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ ဆန္ဒတွေမရှိပါဘူး ကိုမြတ်သုတရယ်။ နားခိုခွင့်လေး ရရှိပါ။ သူမ အိပ်စက်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။

အိပ်မရ။

မျက်လုံးတွေက ကြောင်စီစီဖြစ်နေသည် ။

“ငွေခရု လာပြီးနင်းပေးစမ်း... ဦးလေးညို့ ခြေသလုံးတွေတောင့်နေလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ပထွေက အပျိုမလေးငွေခရုအား အနင်းအနှိပ်ခိုင်းနေတာ အမေက နည်းနည်းလေးမျှပင် ဟန့်တားနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။

ငွေခရုက မလုပ်ပေးချင်။

အမေ့ကိုပြောတော့...

“လုပ်ပေးလိုက်ပါ ရရယ်... ပထွေးလည်း ညည်းအဖေပဲဟာ လုပ်ပေးလိုက်...”

“အရက်တွေက နံနေတာပဲ၊ သမီးကြောက်တယ်... သမီးလေမြို့တက်ပြီး အ လုပ်သွားလုပ် ပါရစေ အမေရယ်... သမီးဆယ်တန်းဖြေထားပြီးပြီပဲ...”

“နေပါဦးအေ...”

“သမီးပထွေးနဲ့ တော့ လုံးဝမနေနိုင်တော့ဘူး အမေ”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်အေ... ညည်းအဖေက သမီးကိုစိတ်မချလို့ ဘယ်သူ့နောက်မှ မထည့်ရ ဘူးတဲ့ ... ထည့်လိုက်ရင် အမေ့ကိုသတ်လိမ့်မယ်”

“ဘာဆိုင်လို့ လဲ အမေရာ...”

“ခက်တာပဲ... သူကလည်း သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပေးမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

ခရုကတော့ ပထွေးဖြစ်သူကို မယုံပေ။

သူမအား စော်ကားဖို့ ကြံစည်နေသည် ဟု ထင်သည် ။

ထွက်ပြေးချင်မိ၏။

ပြေးစရာက မြေမရှိ။

အမေကလွဲပြီး အားကိုးရာမဲ့နေသည် ။

“နင့်သမီးအပျိုလေးကို ဘယ်သူ့ဆီထည့်မှာ လဲ ရွှေနှစ်... ဘာလဲ ငါ့ကိုမယုံလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးတော်... သမီးလေးက အ လုပ်သွားလုပ်ချင်တယ်ပြောလို့ ပါ... အဖော်က လည်း ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“မထည့်ရဘူး... ငွေခရုပျောက်သွားရင် နင်တို့ သားအမိ သတ်ပစ်မယ် ကြားလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ရွှေနှစ်...”

“ရှင်”

“နင်တို့ သားအမိအကြံကို ငါမသိဘဲနေမလား၊ ငါ့ကိုမယုံတာဘဲ...”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မပြောထားသားပဲ၊ သမီးလည်း ဘယ်မှ မသွားစေရပါဘူး”

ပထွေးညိုမြက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရက်စက်သူ။

အမေလည်း ငွေခရုငယ်စဉ်လေးတည်းက အဖေဆုံးသွားတာ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အသက်ကြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။

“ငွေခရုကို မျက်စိကျလို့ နေမှာ ပေါ့၊ မရွှေနှစ် မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘူး”

အမေက အိမ်ရှိသည်။ စီးပွားရှာတတ်၍ ဝင်ငွေကောင်းသည်။

ပထွေးက အရက်သမား၊ အလုပ်လည်း မယ်မယ်ရရမလုပ်။

အမေ့ကို ခရုတားခဲ့ပေမဲ့ ပထွေးက အတင်းအိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“အမေ”

“ဟင်”

“ပထွေးနဲ့ သမီးပျိုလေး နေထိုင်ဖို့ မသင့်ဘူးလေ အမေ... အရွယ်ရှိစဉ်ကတောင် ယောက်ျား မယူခဲ့တာ အမေရယ်... ခရုတော့ သေပစ်ချင်တယ်”

“အဲဒါ ကံကြမ္မာပဲမှတ်တော့ သမီးရယ်... အမေလည်း အသက်ကြီးမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရလဲ မသိတော့ဘူး၊ ဒင်းကို ချစ်မိသွားတယ်... စွဲလမ်းနေတယ်လေ”

“အမေ”

“ခရ”

“ဟင်”

“သမီးလေး လွတ်ရာကိုထွက်သွားဖို့ အမေစီစဉ်ပေးမယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း အမေစုပြီးပေးလိုက် မယ်... ပြေးတော့...”

“အမေ့ကို သတ်ပစ်မှာ လေ...”

“သတ်... သတ်...”

“အမေ”

“ညည်းကို စိတ်မချဘူး၊ ဒင်းက ကြံစည်လိမ့်မယ်... သမီးလေးမနက်ဖြန် ထွက်သွားတော့၊ အမေ အိတ်ပြင်ပေးထားမယ်၊ မနက်စောစော ထွက်သွားနော်”

“အမေ့ကို စိတ်မချဘူး၊ ပြီးတော့... သမီးက ဘယ်ကိုသွားနေရမှာလဲ အမေ”

“ရန်ကုန်မှာ အမေ့အသိရှိတယ်... သူတို့ ဆီသွားနေ၊ အမေလိပ်စာရော စာရော ရေးပေးထား တယ်... ညည်းအဝတ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပေးထားတယ်”

အမေက ခရအား ထွက်ပြေးနိုင်ရန် အစီအစဉ်တွေလုပ်ပေးထားသည် ။

မနက်စောစော ကားဂိတ်ကိုထသွားပြီးပြေးတဲ့ ။

“အမေ့အတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ခရ... စိတ်ချ၊ သေလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ သမီးဘဝကိုသာ တိုးတက် အောင် ကြိုးစားပါ... အမေသေပျော်တယ်၊ နော

က်ကြောင်းတော့ လုံးဝပြန်မလှည့်လာနဲ့ နော် ခရ... သမီးအပျိုအရွယ်
လေးရှိနေတာကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုမိတဲ့ အမေအပြစ်တွေပါကွယ်”

“အမေရယ်”

အမေက ခရကိုဖက်ပြီး တစ်ညလုံးငိုသည် ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့
ပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြေးသွားဖို့ ပြောထားခဲ့၏။

ခရလည်း အမေ့ကို မငဲ့ကွက်နိုင်တော့ပါဘူး။

ပထွေးလက်ထဲကနေ ခရ ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်နေစဉ် ပထွေးကရိပ်မိ
သွားပြီး ခရအား ကြံစည်သည် ။

“ရလေးရယ်... ဦးလေးက ချစ်လို့ ပါ၊ ရလေးအမေ့ကို ချစ်လို့ ယူတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ရလေးကို ချစ်လို့ ယူတာ”

“လူယုတ်မာကြီး... လွှတ်ပါ... ကျွန်မအော်လိုက်မှာ နော်၊ အမေရေ
... ရကိုကယ်ပါဦး...”

အမေ မနိုးပေ။

ပထွေးက အမေ့ကိုအိပ်ဆေး ထည့်တိုက်ထားသည် ဟု ပြောသည် ။

“နင့်အမေ့ကို အကူအညီမတောင်းနဲ့ ၊ အိပ်ဆေးတိုက်ထားတယ်... န
င်တို့ အကြံ ငါမသိဘဲ နေမလား၊ ငါ့ကိုကျော်လို့ ရမလား ငွေခရ...”

“လွှတ်နော်... လွှတ်... လူယုတ်မာကြီး၊ ကျွန်မအသက်ပဲ အသေခံပ
စ်လိုက်မှာ ”

“သေလေ... နင်ငါ့လက်ထဲကနေ မလွှတ်တော့ဘူး၊ နင်ထွက်ပြေးလ
ည်း နင့်အမေ့ကို သတ်ပစ်မယ်”

သူမဘယ်လိုမှ ငြိမ်သက်သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ပထွေးညှိမြ

ခေါင်းကိုရိုက်၍ ထွက်ပြေး လာခဲ့သည်။ ။

“အမေရေ... ခရုကိုကယ်ပါဦး၊ သမီးကြောက်တယ်... ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့ပါဘူး၊ အမှောင်ထဲမှာ သမီးခြေဦးတည့်ရာ ပြေးနေရတယ်”

မျက်ရည်တွေက သူမမျက်ဝန်လေးတွေထဲမှ ပြုတ်ကျလာသည်။ ။ အမှောင်ထဲမှာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးနေမိ၏။

ဦးညိုမြကြီး သေပြီလား။

ဒဏ်ရာကတော့ သိပ်မပြင်းထန်တာတော့သိသည်။ ။

“တီ... တီ...”

“တီ...”

မီးရောင်က လင်းခနဲလက်လာတော့ ပိုပြီးကြောက်ကာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားကြီးရှေ့ ဖြတ်ပြေးမိသွားသည်။ ။

“ကျွီ...”

“အား...”

“ကျွီ... ကျွီ...”

ဘရိတ်အုပ်သံတွေ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ဘီးနှင့် ပွတ်သပ်သံတွေ ဆူညံသွားကာ သူမလည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး သတိလစ်သွားသည်။ ။

“မင်း ဘယ်သူလဲ... ဟေ့... မင်း သတိရပြီလား ကောင်မလေး...”

ထိုအသံကြောင့် ပင် သူမသတိရလာတော့ အလွန်လှပခမ်းနားတဲ့ အိပ်ခန်းကြီးအတွင်း ရောက်နေသည်။ ။

သူမစဉ်းစားမိသွားကာ လမ်းပေါ်မှာ တိုက်မိတဲ့ ကားဖြစ်နိုင်သည် ။
မဖြစ်တော့ဘူး။

သူမမှာ ထွက်သွားစရာမှ နေရာမရှိတာ။

ပထွေးရဲ့ ရန်ကလည်း ရှိနေသေးသည် ။

“ငါအတိတ်မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဒီမှာ နေမယ်... ငါအိမ်ဖော်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်”

သူမတွေးနေတုန်းမှာ ပင် သူကမေးသည် ။

အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သန့်ပြီး ခန့်လွန်း၏။
ယောက်ျားပီသလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့...

သူမလိမ်ပြောလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ကမလုံ။

ကြောက်သည် ။

“ခရု လိမ်ညာပြောရတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကိုမြတ်သုတရယ်...
တောင်းပန်ပါတယ်နော်... ခရုလေ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်လုံးဝမရှိပါဘူးနော်... နားခိုယုံလေးပါ”

ကိုမြတ်သုတအား သူမစိတ်ထဲကနေ အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေမိသည် ။

အခန်းကြီးက ကောင်းလိုက်တာ။ အရမ်းချမ်းသာမဲ့ပုံပဲ။

အိမ်ရှင်မတော့ မရှိဘူးထင်တယ်။

သူတစ်ယောက်တည်း နေတာတဲ့ ။

ခရလေ... ကိုမြတ်သုတကို လုံးဝဒုက္ခမပေးပါဘူး ယုံပါနော်။

“အမေရာ... အန္တရာယ်ကင်းရဲ့ လားဟင်... သူမကြောင့် အမေနှိပ်စက်ခံရတော့မယ်”

အမေ့ကိုလည်း ပထွေးလက်ထဲကနေ ကယ်တင်ချင်သည် ။

“အမေရေးပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာက အိတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဝတ်အစားတွေလည်း ဝတ် စရာမရှိ... ခရ အရမ်းကြောက်နေမိတယ် အမေ”

အမေ့ကို သတိရတမ်းတမိသည် ။

ခရမှာ အဝတ်အစားလည်း မပါဘူး။

အစုတ်တွေပဲ ဝတ်ရ ဝတ်ရ.. ခရ ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒီနေရာလေးက လုံခြုံမှုရှိသည် ဟု ထင်မိသည် ။

★

အခန်း(၂)

“ငွေခရ”

“ရှင်”

“မင်းဘယ်လိုလဲ... အရင်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေရော စဉ်းစားလို့ ရပြီလားကွာ”

“ခရအားနာပါတယ် ကိုမြတ်သုတ... တကယ်ပဲ ခရလေ အတိတ်ကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ငွေခရဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ဟု သုတ ထင်မှတ်ထားမိသည်။ ။

မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖြူစင်မှုရှိတယ်။

သူက သေသေချာချာကြည့်တော့မှ ကောင်မလေးကချောမောတဲ့ သူပဲ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုလည်း ရှိနေ၏။

နံနက်ဝေလီဝေလင်း အလင်းရောင်တောက်ပ မပီသသေး။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ များလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိနေရတာလဲ။

သူကားရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးတာတော့ သေချာသည်။ ။

“ခရု ခေါင်းတွေတအားမူးနေပါတယ်... ခေါင်းပေါက်သွားလို့ နာနေတယ်၊ ခရုကို တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့ ၊ နေကောင်းသွားတာနဲ့ ဒီကနေထွက်သွားမှာ ပါ... ကျေးဇူးရှင်ကို မကောင်းတဲ့ အကြံ အစည်တွေ မကြံပါဘူး ယုံကြည်ပေးပါနော်...”

သူမကို ကြည့်နေတဲ့ သူ့အကြည့်တွေက သံသယတွေယှက်သန်းနေသည်။ ။

သူမ နဂိုတည်းက စိတ်မလုံရတဲ့ အထဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း ခရုမှာ ရွေးချယ်စရာလည်း မရှိပေ။

ခဏလောက်တော့ နေထိုင်ပြီး ခရုအဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြမှာ ပါ။

ခေါင်းတွေမူးလာ၏။

သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ သူမ အတော်လေးထိန်းချုပ်နေရသည်။ ။

“ကောင်းပြီလေ... မင်းသိပ်ပြီးမစဉ်းစားတာကောင်းတယ်... နားနေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက သူမခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တော့ သူမအထိတ်တလန့်နှင့် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိ သည်။ ။

ရှင်ကြီး... ခရုကိုတော့ အထင်မသေးနဲ့ နော်။

လူသာ အသေခံသွားမယ်။

ဒုက္ခပါပဲ...

သူမ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် နောက်ဆုတ်မိတော့ သူကပြုံးသည်

။

“မင်းကြောက်နေတာလား... ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ၊ ကိုယ်ကမင်းကို စော်ကားမှာ စိုးလို့ လား”

“ဟို... ဟို မထင်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ခရုကြောက်သွားမိလို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့... ခရုကို စော်ကား မယ်ဆိုရင်လည်း လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ခရု ဒီကနေ ထွက်သွားပါတော့မယ်”

ခရုကို သူအထင်သေးနေတာလား မယုံလို့ စမ်းသပ်တဲ့ သဘောလား

။

ခရုကို အထင်သေးပြီး စော်ကားမယ် ဆိုရင်တော့ သူမမျက်ဝန်းလေးက တင်းသွားသည် ။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“ဟေ့... မထနဲ့ ဦးလေ၊ မင်း... နေမကောင်းသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ထွက်သွားပါ့မယ်၊ ကျွန်မက ကိုမြတ်သုတထင်သလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ မိန်းမကောင်းပါ၊ လမ်းပေါ်က ဇယား မဟုတ်ဘူး”

“ပြန်ထိုင်စမ်းပါငွေခရု...”

“ဟိုလေ... အားတော့နာပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ကိုမြတ်သုတထပေးပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဒီလိုကြီးလေ အတူတူခုတင်ပေါ်ထိုင်နေတာ မသင့်တော်လို့ ပါ”

“မင်းကများ ကိုယ့်ကိုအထင်သေးနေတာလား ငွေခရ၊ မင်းကိုသာ စော်ကားချင်ရင် ညထဲက ပွဲပြတ်သွားပြီ”

“အောင်မယ်လေး... ဘုရားရေ...”

“မင်းက ကိုယ့်ညီမလေးအရွယ်ပါကွာ၊ မင်းဘယ်လိုပဲ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့ပါစေ... မင်းကိုတော့ နေကောင်းတဲ့ အထိ စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်လေ... ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာ မဟုတ်လား”

ဒီကောင်မလေး မူယာမာယာတွေ များ နေတာလား။

ဒါပေမဲ့... မျက်ဝန်းလေးတွေက အမှန်တကယ်ကြောက်နေသည် ။

နီတျာတျာနှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

သုတ စမ်းကြည့်လိုက်တာပါ။

“ငွေခရ...”

“ရှင်”

“မင်းအဖြစ်သည်းမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ...ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ မကြာခင် လက်ထပ်မှာ ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်... နာမည်က ပန်းရောင်ခြယ်တဲ့ ”

“အို... လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး၊ အရမ်းလည်း ချမ်းသာမယ်ထင်တယ်နော်”

“အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ ပညာလည်း တတ်တယ်... စိတ်သဘောထား လည်း ပြည့်ဝတယ်”

သူများ သားသမီးတွေများ ကံကောင်းလိုက်တာနော်။

ပြည့်စုံတယ်။

ခရုဘဝကတော့ မပြည့်စုံခြင်းတွေပဲ ပြည့်စုံနေတယ်။

ငယ်စဉ်လေးတည်းက အဖေမဲ့။

အရွယ်ရောက်လာတော့ ပထွေးရဲ့ အစော်ကားတောင် ခံရတော့မလို့
ပါ”

“ဟေ့...”

“ရှင်”

“မင်းဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ခရု”

“ပန်းရောင်ခြယ်ဆိုတဲ့ အစ်မရဲ့ ဘဝကိုအားကျလို့ ပါ”

“မင်းလည်း သူဌေးသမီးပညာတတ်လေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ လေ”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကို မနက်မိုးမလင်းခင်
လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တာဆို... ကျွန်မဘဝ
ပြည့်စုံချမ်းသာမှုတော့မရှိနိုင်ပါဘူး”

ခရုဘဝက ငယ်စဉ်လေးကတော့ အရမ်းချမ်းသာကြီးမဟုတ်ရင်
တောင်မှ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းခဲ့သည် ။

အဖေမရှိပေမဲ့လည်း အမေက စီးပွားရှာတတ်၍ အဖေကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
ငွေကြေးနှင့် သားအမိ နှစ်ယောက် တင့်တင့်တယ်တယ်နေနိုင်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့...

အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သားအမိနှစ်

ယောက် ဒုက္ခတွေ၊ သောကတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ။

“ခရုတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်... ကိုမြတ်သုတလိုတာဝန်ကျေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုမှ သံသယ မကင်းဖြစ်မိတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်...”

“မလိုပါဘူး... မင်းလည်း အားမနာပါနဲ့ ၊ ဒီမှာ နေလို့ ရတယ်၊ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းနေ တာလေ... ကိုယ့်မှာ အဒေါ်ငယ်ဆိုတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်... အခု နိုင်ငံခြားကို အလည် အပတ်ထွက်နေတယ်လေ... တစ်နှစ်လောက်ကြာမယ်”

သူတို့ များ နိုင်ငံခြားကိုတောင် အလည်အပတ်သွားနိုင်သည်။ ။

ကောင်းလိုက်တာနော်...

လောလောဆယ်တော့ ပထွေးနှင့် လွတ်ကင်းနိုင်တဲ့ နေရာမှာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ ပဲ ဖြစ်၏။

သူမမျက်ဝန်းလေးကို ပြန်မှိတ်ထားမိသည်။ ။

“ကိုယ်သတင်းစာကြော်ငြာတွေ ဘာတွေဖတ်နေတယ်၊ ရဲစခန်းတွေရောပဲ... မင်းကို ဘယ်သူကမှ တိုင်ချက်မဖွင့်ထားဘူး”

ခရုပထွေးဦးညိုမြမှာ အဲဒီလောက်အထိ အစွမ်းအစတွေမရှိပါဘူး။

ခရုတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်လေးနှင့် လည်း ဝေးသွားပြီဖြစ်သည်။ ။

“ကိုမြတ်သုတ”

“ပြော”

“ကျွန်မလေ... ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်နေခွင့်ပေးပါနော်... အိမ်ဖော်အလုပ် လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ရှေ့ဆက်ရမဲ့ကိစ္စက နောက်မှ ပြောစမ်းပါ... မင်းအတိတ်ကို ပြန်

သတိမရမချင်း နေနိုင် တယ်.. အိမ်ဖော်အဖြစ်မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မင်းတစ်ယောက်စာကိုတော့ ကိုယ်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားလို့ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုမြတ်သုတရယ်... အဲ... ခရုလေ ကိုကြီးလို့ ခေါ်မယ်နော်, ခရုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကြီးစိတ်ထဲမှာ ဘာသံသယမှ မရှိပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ... ခရုလေး၊ ကိုကြီးလည်း ညီမလေးတစ်ယောက် ကောက်ရတာပေါ့ကွာ”

ကိုကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

ခရု သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ရတာပါပဲ။

ခရုမှီခိုနေရုံလေးပါ ကိုကြီးရယ်။

အမေပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်လိပ်စာလည်း ပါမလာတော့ အမေပြင်ပေးထားတဲ့ အဝတ်အိတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။

“အမေ့သူငယ်ချင်း နာမည်လည်း မသိဘူး... အမေက ပထွေးမသိအောင် အထုပ်အပိုးပြင်ဆင်ပေးရတာ”

အမေ့ကိုသတိရမိတော့ ခရုမျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းသွားသည်။ ။

ပထွေးက နှိပ်စက်နေပြီလား။

ခရု ပန်းအိုးလေးနှင့် ခေါင်းကို ရိုက်ပစ်ခဲ့ပေမဲ့ မသေနိုင်။

အမေ့ကို ကယ်တင်ချင်ပါတယ်။

“အမေ့ကို ဂရုမစိုက်နဲ့ သမီး၊ အရေးကြီးတာက သမီးဘဝလွတ်မြောက်ဖို့ ပဲ... အမေ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်၊ အမေ့ဘဝကိုပဲ စတေးခံတော့မယ်”

သူမငိုပစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း သူများ အိမ်မှာ အလိမ်အညာတွေနှင့် နေထိုင်ရတာ စိတ်မသက်သာပေ။

စိတ်မလုံ။

ခရု ဘယ်သူ့ကိုမှ လိမ်ညာမပြောခဲ့။

ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ခရုမှာ လည်း အစ်ကိုအစ်မတွေမရှိပါဘူး။

ကိုကြီး ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ ခရုမလုပ်ပါဘူးနော်။

“မိန်းကလေးငွေခရု ဝင်လာမယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမအခန်းထဲ အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်ကျော်က မနက်စာထမင်းဟင်းလာပို့ပေးသဖြင့် အားနာ မိသည်။

“ဪ... အားနာစရာကြီးရှင်... ခရုကောင်းနေပါပြီ၊ အောက်ထပ်ဆင်းလာစားပါမယ်”

“မောင်သုတက ပို့ပေးတာပါကွယ်... မိန်းကလေးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့လည်း ပြောထားတယ် အားမနာပါနဲ့ ”

“အဒေါ်”

“ပြော”

“ခရုလည်း အောက်ဆင်းပြီး အဒေါ်နဲ့ ဝိုင်းကူပါရစေ”

“အောင်မယ်လေးတော် မလုပ်ပါနဲ့ ...မောင်သုတ သဘောတူညီမှုမရဘဲနဲ့ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ကိုကြီးကို ခရပြောမှာ ပါ”

“မိန်းကလေးသက်သာသလိုနေပါ။ ကျန်းမာရေးမှ မကောင်းသေးတာဘဲ”

“ဒဏ်ရာကတော့ နည်းနည်းတော့နာနေသေးတယ်၊ နောက်ဆို ထမင်းဟင်းတွေလာမပို့ပါနဲ့ နော်... ဆင်းပြီးစားနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်... အခန်းထဲမှာ ပဲနေတော့ စိတ်ပင်ပန်းတယ်လေ”

ကိုကြီးတို့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေကလည်း သဘောကောင်းကြသည် ။

ခရုကို ကြင်ကြင်နာနာနှင့် စောင့်ရှောက်ကြ၏။

ခရုကံကောင်းတာပဲလေ။

မနက်စာစားပြီး ခရုပန်းကန်တွေသိမ်း၍ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

“ဟင်... ငွေခရု... မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွာ၊ မင်းနေမှ မကောင်းသေးတာပဲ”

“ရပါပြီကိုကြီးရဲ့ ... ခရုလုပ်ပေးချင်လို့ ပါ”

“မလုပ်ရဘူး... အနားယူတော့၊ မင်းက ဘာအားနာစရာရှိလို့ လဲ... ကိုကြီး ညီမလေး ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ငွေခရုကို ညီမလေးအဖြစ်မွေးစားလိုက်ပြီ၊ မင်းအိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်

ပေးစရာမလိုဘူး၊ မင်းက အတိတ်မေ့နေတော့ ပညာရေးကဘာမှန်းမသိဘူး... ဒီတော့... ကိုကြီးကုမ္ပဏီမှာ ပဲ အလုပ် ဝင်လုပ်မလား၊ ပြီးတော့... သင်တန်းတွေလည်း တက်ရမယ် ဘယ်လိုလဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုကြီးခိုင်းတာတွေအားလုံး ခရလုပ်ပါ့မယ်၊ လိမ်လိမ်မာမာလည်း နေပါ့မယ်... ယုံပေးပါ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ လိမ္မာပုံရပါတယ်... မင်းမျက်ဝန်းလေးတွေက ဖြူစင်နေတယ်... ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

“ခရကြိုးစားမယ်၊ ကိုကြီးစိတ်မပျက်စေရပါဘူး”

“ကောင်မလေး... ကိုကြီးညီမဆိုရင် အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုံးဝမလုပ်ရဘူးနော်၊ မင်းဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားရင် လိုအပ်တဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ လိုက်ဝယ်ပေးမယ်... မင်းမှာ အဝတ် အစားတွေတောင် မပါဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာတွေလည်း သင်ပေးမယ်... အခုတော့ အပေါ်တက်ပြီး အနားယူလိုက်ပါဦး”

သူ့မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် ကောက်ရလိုက်ရာ ပျော်မိသည်။ ။

ငွေခရကို လမ်းပေါ်ကနေ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားနေတာ ခေါ်လာခဲ့မိပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးကို သူယုံကြည်နေသည်။ ။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေးဟု သတ်မှတ်ခဲ့မိ၏။

ချက်ချင်းကြီးပင် ညီမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်မိသွားသည်။ ။

ငွေခရုက ချောမောသူလေးပါ။

မျက်တောင်ကော့လေးတွေက သဘာဝကော့ညွတ်နေ၏။

နှာတံစင်းစင်းလေးက သူမမျက်နှာလေးကို ပို၍ လှပသွားစေသည် ။

သူ့အတွက် ညီမလေးတစ်ယောက်လောက် တမ်းတနေမိတာ။

ငွေခရုကို သူသံယောဇဉ်တွယ်မိနေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည် ။

★